

CUPRINS

Prolog. 11 octombrie 2017	009
1. Găină sau pene	021
2. Căminul din Kentucky	029
3. Pe cont propriu	046
4. Omul în flăcări	060
5. Când totul se duce de râpă	077
6. Treizeci de zile de trăit	085
7. Gestiunea barului și gestiunea pariurilor	096
8. Raiul	106
9. Aranjamente pe optsprezece găuri	123
10. Computer Group	142
11. Ancheta	152
12. Învârtind roata lui Wynn	162
13. Punctul de cotitură	175
14. Doi pași înainte și înapoi la tribunal	189
15. Șoarecele și pisica	204
16. Să faci afaceri din plăcere	217
17. Pariuri mari	231
18. Ferindu-mă de vampiri	243
19. Țara tuturor posibilităților	252
20. Lefty și cu mine	264
21. Master Class	282
22. Curs pentru avansați	296
23. Povești de război	328
24. Speculații financiare	334
25. Între 60 de minute și cinci ani	344
26. Pensacola	378
27. Executarea sentinței	392
28. Cerc închis	415
Mulțumiri	423

Prolog

11 octombrie 2017

Este ora două și somnul e doar o amintire. Stau pe spate pe o saltea groasă de șapte centimetri, cu ochii larg deschiși, holbându-mă la fundul deformat al patului de deasupra. Aerul duhnește ca toaleta unei parări pentru camioane.

Suntem zece oameni înghesuiți într-o încăpere minusculă (cinci pe șase metri) concepută să găzduiască patru piloți din flota militară. Este prima noapte pe care o petrec în închisoarea federală Pensacola. Un coleg deținut avea să descrie mai târziu expresia mea din acea zi drept „îngrozită”. Intrasem în mod oficial într-o nouă dimensiune spațio-temporală. În cap mi se învârtea un sigur gând:

„Am șaptezeci și unu de ani. Cum naiba am ajuns aici?”

Din punct de vedere logistic, răspunsul era simplu. După ce am fost condamnat pentru zece capete de acuzare de tranzacții bazate pe informații privilegiate, un consultant în penitenciare pe care îl angajasem ca să mă sfătuiască într-un anumit număr de chestiuni, mi-a recomandat două penitenciare: Institutul de Corecție Taft din apropiere de Bakersfield, California sau FPC Pensacola, în Florida Panhandle.

Am eliminat Taft din cauza calității proaste a aerului din Central Valley. Pensacola presupunea o deplasare mult mai scurtă de la casa noastră din Louisville pentru Susan, soția mea. Centrul beneficia, de asemenea, de un Program Rezidențial pentru Consumul de Droguri, pentru care mă calificam cu

siguranță, având în vedere istoricul meu de consum de alcool. Dacă aș fi dus la bun sfârșit programul de nouă luni, mi s-ar fi redus cu un an sentința de cinci ani. De asemenea, am crezut că Pensacola avea o climă mai temperată și brize liniștitoare dinspre golf.

Mare greșeală.

În timp ce mă pregăteam să mă prezint la penitenciar, uraganul Nate se îndrepta spre coasta golfului, deplasându-se cu viteză. Mi-am făcut griji că aș fi ratat momentul prezentării, de marți dimineață, dacă Susan și cu mine am fi plecat prea târziu din Kentucky.

Am sosit sâmbătă și ne-am cazat la un hotel din Pensacola. Când Nate a lovit regiunea în noaptea aceea, Susan și cu mine am stat cuibăriți în cameră în timp ce vântul șuiera în noapte. Marți dimineață ne-am trezit zăpăciți.

010 Lui Susan i-a fost greu să-și ia rămas bun de la mine la poarta penitenciarului. În loc de asta, ne-am îmbrățișat și sărutat în intimitate. Cuvintele mele de despărțire erau menite să-i diminueze teama.

- O să fiu bine, a răspuns. Nu-ți face griji pentru mine.

La puțin timp după ora 6, am intrat în biroul administrativ al FPC Pensacola cu o singură geantă de obiecte personale în mână.

- William Walters se prezintă la penitenciar, am spus. Biroul de preluare se numea „Control“. Mi-a picat fisa când un ofițer de corecții m-a întâmpinat cu agresivitate:

- Stai aici!

Am stat nemișcat până când a apărut un alt ofițer.

- Ieși afară!

După cum urma să aflu în curând, exteriorul liniștit al penitenciarului era o iluzie. Capela cocheta și aspectul de campus erau iluzii nemiloase care mascau condițiile de la

interior. Procesul de încarcerare era conceput ca să dezumanizeze și să transmită un singur și puternic mesaj:

„Ai noștri sunteți.“

Am stat de unul singur afară până la șapte și jumătate dimineața, când un gardian pe nume Green a venit la mine ca să înceapă procesul de încarcerare - sau așa a încercat. Ofițerul Green era incapabil să opereze noul aparat electronic de luare a amprentelor și m-a închis într-o celulă mică în care aerul condiționat sufla cu putere. Am stat acolo singur și am așteptat, am așteptat și iar am așteptat. În cele din urmă și-a făcut apariția din nou în jur de ora două după-amiaza, cu o placă pentru amprentare de modă veche.

Apoi am fost transferat altui ofițer, doamna Gamble, care urma să fie consiliera mea voioasă pentru următoarele treizeci și una de luni. M-a întrebat, plină de căldură, dacă mâncasem. I-am spus că nu, așa că s-a dus la cantină și s-a întors cu un produs pe care nu l-am recunoscut. Apetitul mi-a dispărut în momentul în care am făcut cunoștință cu mâncarea de penitenciar.

A urmat o vizită la spălătorie, unde am primit haine de la un deținut pe nume Rock, cinci seturi de „verzituri“ de pușcărie din poliester - bluze, pantaloni, tricouri, etc. - împreună cu o pereche de pantofi cu bombeu de oțel, de o dimensiune nepotrivită. Pantofii erau atât de strâmți, încât mi-a căzut o unghie în prima zi, iar ciorapul mi s-a îmbibat de sânge.

După vizita la spălătorie am fost condus înapoi la doamna Gamble. Am urcat trei etaje până la Dormitorul C, de la etajul cel mai de sus al unei clădiri dărăpănate din cărămidă roșie. Când era ocupat în întregime, pe etajul meu se aflau două sute de oameni, câte zece sau doisprezece într-o celulă. Alți aproximativ două sute erau cazați în Dormitorul B, de la etajul de sub noi. Birourile administrative erau la parter. Un dormitor „A“, separat, cu o configurație diferită, avea capacitatea de 275 de deținuți.

Camerele din dormitoarele B și C erau identice. În fiecare dintre ele erau înghesuite cinci sau șase paturi supraetajate și mici dulapuri pentru bunuri personale. Exista o singură masă, care era fixată în podea. Pereții erau pătați cu mucegai negru. Pe hol erau două toalete principale, cu câte șase cabine de WC și dușuri cu perdele. Prin toalete curgea un râu de urină. Mirosul de vânturi și mâncare rânțedă împruțea și mai rău aerul.

Dacă faceți o căutare pe internet după numele FPC Pensacola, veți constata că este listat drept penitenciar federal de minimă securitate, localizat în Saufley Field, o zonă anexă a aviației navale locale, baza faimoasei escadrile de demonstrație de zbor a Marinei Statelor Unite, Blue Angels. Pensacola este la o distanță de aproximativ 280 de kilometri de capitala statului, Tallahassee, și la nouăzeci de kilometri spre est de Mobile, Alabama. Oamenii vin în Pensacola pentru baruri, plajele cu nisip și restaurantele cu vedere la mare - obiective turistice fermecătoare care nu îmi mai sunt accesibile.

012

Căutați puțin mai mult și veți afla că zona are un aer încărcat cu fum de kerosen, ierni care-ți îngheață oasele, ploii care nu se mai opresc și apă de băut de o calitate dintre cele mai proaste din SUA.

În 2009 Revista Forbes a clasat FPC Pensacola pe locul doi în topul penitenciarelor celor mai confortabile din țară - un *country club* pentru criminalii de clasă superioară care se bucurau de înot și golf pe cheltuiala plătitorilor de taxe. Dacă acest lucru a fost vreodată adevărat, locul se schimbase dramatic până la sosirea mea.

Dormitoarele dărăpănate, construite în 1940, erau aproape de a se prăbuși. Aerul condiționat funcționa la niveluri arctice, cu excepția verilor, când aveai cel mai mult nevoie de ele. În timpul iernilor din Florida de Nord temperaturile puteau să scadă până la minus șase grade. Eu și colegii mei deținuți ne cumpăraserăm pantaloni de trening, hanorace și tricouri

ca să nu înghețăm, precum și mănuși de iarnă, iar noaptea ne puneam cu totul sub pături.

Ziua a doua a adus și mai multe vești proaste. Doctorul Luis Berrios mi-a examinat lista de medicamente prescrise de medicul meu de familie care este alături de mine de mult timp și a eliminat prompt două dintre ele. A înlocuit un medicament antiinflamator, care avea scopul să-mi ușureze durerea cauzată de trei operații la umăr, cu un medicament care mi-a făcut praf stomacul.

Doctor Berrios a fost mai blând cu picioarele mele decât cu stomacul. S-a uitat o singură dată la unghia care îmi căzuse și mi-a oferit o pereche de pantofi mai moi.

Când am intrat în cantină, m-am așezat la distanță de ceilalți deținuți. În timp ce mă holbam la gălma pe care nu o puteam identifica din farfuria mea, un deținut de la o masă învecinată mi s-a adresat:

- William, vino și stai lângă mine.

013

Numele lui era Luis Duluc și i se spunea Louie. Fiul a doi medici, Louis provenea dintr-o familie înstărită din Republica Dominicană. În decembrie 2014 fusese condamnat la unsprezece ani de închisoare pentru rolul pe care îl avusese într-o înșelătorie la scară mare, săvârșită de compania pentru reabilitare fizică pe care o deținea.

În acel moment ajunsesem să fiu deja epuizat de viața în închisoare și nu voiam să calc pe nimeni pe bătături, inflamate sau nu. Dar Louie părea să știe cum funcționau lucrurile acolo, așa că am început să pun întrebări.

- Ce faci aici?

- Cum faci rost de un loc de muncă bun?

- Cum este magazinul penitenciarului?

Louie avea toate răspunsurile și știa tot ce se învârtea. Era la Pensacola de aproape trei ani.

Data următoare când m-am ciocnit de Louie, se răspândise zvonul că tipul cel nou, William, era cunoscut sub un alt nume. Și avea o reputație.

- Deci, William, a spus Louie, oamenii îți spun Billy?

I-am aruncat un rânjet timid și am spus:

- Așa îmi spun prietenii.

Viața mea a deraiat de pe șine când aveam numai optsprezece luni. După decesul tatălui meu în vârstă de patruzeci și unu de ani, mama mea de douăzeci și cinci de ani a șters-o din oraș, lăsând trei copii mici în grija mai multor rude.

Am avut nevoie de mai multe decenii să-mi revin. Vedeți, începând cu adolescența și până la patruzeci de ani, am trăit aventuros și am etalat acest stil de viață. Eram un băutor înrăit, fumam țigară de la țigară și eram complet dependent de jocurile de noroc. Îmi petreceam timpul cu tot felul de indivizi suspecti, în timp ce escrocam adversari naivi la jocurile de biliard, cărți, golf și oricare alt joc de noroc. Mi-am riscat viața și integritatea fizică practic în fiecare zi a existenței mele marcate de suișuri și coborâșuri.

Prima oară m-am însurat când aveam șaptesprezece ani și un an mai târziu am devenit tată. Până să împlinesc douăzeci și trei de ani fusesem însurat de două ori și aveam trei copii pe care îi iubeam, dar pe care abia dacă îi cunoșteam.

În timpul perioadei mele cele mai sălbatice de pariat, mi s-a pus un pistol la tâmplă, am fost azvârlit în portbagajul unei mașini și am fost desfigurat în bătaie. Într-o zi m-am trezit, norocos să mai fiu în viață, iar în mintea mea încețoșată a pâlpâit în sfârșit o luminiță.

„Chestia asta nu merge. Sunt un om mort dacă nu-mi schimb stilul de viață.“

M-am lăsat de băut și fumat de pe o zi pe alta la vârsta de patruzeci și doi de ani. Dar, fără nicio îndoială, mișcarea mea cea

mai inspirată a fost să mă însor a treia oară. De-a lungul celor patruzeci și șase de ani pe care i-am petrecut împreună, Susan Walters a fost neclintită în loialitatea ei, chiar și când am călcat în străchini rău de tot. Ne-am întâlnit într-una dintre perioadele mele cele mai sumbre - eram un alcoolic divorțat și falit, al cărui fiu tânăr tocmai fusese diagnosticat cu o tumoră pe creier, în fază terminală.

Susan m-a motivat să devin mai bun. Este cea mai bună prietenă a mea și m-a ajutat să devin omul care sunt azi.

La vârsta de treizeci de ani mă maturizasem în sfârșit suficient ca să pot să fiu un soț și tată iubitor. Transformarea mea nu s-a petrecut peste noapte. Am revenit la vechile obiceiuri de câteva zeci de ori. Dar mi-am învins dependențele și mi-am depășit viciile cele mai rele și am devenit un jucător de jocuri de noroc, antreprenor, om de afaceri, investitor, filantrop, tată și soț de succes.

Mai particip și acum la jocuri de noroc, dar le abordez strict ca pe niște afaceri. Mă feresc de cazinouri (de cele mai multe ori) și pariez pe fotbal, golf și încă alte câteva sporturi. Agențiile de știri, pornind de la ESPN și până la *60 Minutes*, au susținut că sunt cel mai de succes parior sportiv din istorie. Nu pariez bazându-mă pe toane, loialități față de anumite echipe sau ponturi pe care le-am auzit la frizerie. Cercetările mele sunt mult mai sofisticate decât a majorității celor care pariază (după cum veți vedea) și sunt susținut de o mică armată de experți.

Cu toate acestea, nu sunt numai parior. Am făcut sute de milioane de dolari la bursă și în afaceri, precum și în pariurile sportive. Folosindu-mă de câștigurile mele, am înființat de la zero un grup de business legitim, care include afaceri imobiliare rezidențiale și comerciale, treisprezece terenuri de golf și douăzeci și două de reprezentanțe auto.

Ironia sorții: când am fost acuzat a șasea oară, după ce câștigasem toate procesele, în afară de cel de care eram vinovat - o

acuzatie de organizare de pariuri în Kentucky - aveam șapte-zeci și ceva de ani și eram în cea mai curată și cinstită perioadă pe care o avusesem în viața mea.

Haosul s-a declanșat în 2011, după ce am lansat un atac către Comisia pentru Burse și Valori Mobiliare din SUA în ultimul minut al unei ediții, de altfel măgulitoare la adresa mea, a emisiunii *60 Minutes*.

Scurta mea tiradă de la sfârșitul unui interviu nemai-pomenit cu siguranță a enervat forțele care controlează Wall Street, inclusiv pe procurorii federali care erau pe urmele mele de douăzeci și șapte de ani. Am fost dat în judecată de Comisia pentru Burse și Valori Mobiliare, anchetat de FBI, acuzat de Departamentul de Justiție al Statelor Unite și supus unui audit de către Global High Wealth Industry Group⁰¹, așa numita „Wealth Squad“⁰² a fiscoi - toate în același timp.

016 Ați putea spune că am fost vânat și hărțuit de oameni care erau disperați să mă închidă în închisoare și să arunce cheia celulei.

Departamentul de Justiție nu m-a distrus când pariam și consumam alcool, zbatându-mă zi de zi în timp ce eram înconjurat de mafioți, escroci și șarlatani. Nu am fost săltat pentru că am intrat în conflict cu gorila mafiei, Tony „Ant“ Spilotro, sau alți indivizi abjecți din vremurile mele nesăbuite.

Nu, am fost arestat din cauza tranzacțiilor mele bursiere și a asocierii cu legenda Wall Street Carl Icahn, cu jucătorul profesionist de golf Phil Mickelson și cu liderului comunității din Dallas, Tom Davis, care în acel moment era în consiliul companiei Dean Foods.

01 Grup specializat, cunoscut în mod colocvial profesioniștilor fiscali din SUA sub numele de „IRS Wealth Squad“, a fost înființat pentru a se concentra pe auditarea și colectarea impozitelor persoanelor fizice cu avere netă mare și aranjamentelor lor complexe. (n.trad.)

02 Brigada „averilor“ - în engleză, în textul original. (n.trad.)

Carl este singurul dintre cei trei menționați pe care îl respect în continuare. Cât despre Mickelson, ei bine, o să am câteva lucruri de spus despre el. Ideea e că dacă pur și simplu ar fi depus mărturie la procesul meu și ar fi spus adevărul despre informația publică pe care i-o oferisem, cred că nu aș fi pus niciodată piciorul în penitenciarul infestat cu șobolani, Pensacola.

Adevărul este că lui Phil îi plăceau jocurile de noroc la fel ca tuturor cunoscuților mei. Iar eu am cunoscut unii dintre cei mai mari pariori din lume. Ca să vă faceți o idee despre cât de mult îi plăcea lui Phil să parieze, o să vă spun că m-a sunat în septembrie 2012, când se afla la Medina Country Club de lângă Chicago, și mi-a adresat o cerere uimitoare. M-a rugat să plasez un pariu de 400 000 de dolari pentru el pe propria echipă a Statelor Unite, care juca împotriva europenilor pentru a 39-a Cupă Ryder.

Nu pot să neg că funcționez diferit de majoritatea oamenilor. Creierul meu nu se odihnește niciodată. Nu am răbdare și pot să fiu intimidant când îmi sare țandăra. Această instabilitate mi-a făcut mai mult rău decât bine. La fel ca mulți alții, mi-am făcut câțiva dușmani din cauza asta.

Nu aveam șanse mari nici măcar să termin liceul, dar am reușit mulțumită unor studii avansate în școala vieții. Pe de altă parte, cam cât de deștept aș putea fi dacă am dat faliment de atât de multe ori?

Am împlinit șaptezeci și șase de ani în timp ce scriam cronică poveștii mele de viață în aceste pagini. Personajele pe care le veți întâlni sunt demne de o distribuție a lui Scorsese, cu porecle gen Dandy, Puggy, Sarge, Treetop, Cabbage și Texas Dolly, alături de tipi infami și faimoși, atât de lume bună, cât și din lumea crimei organizate, precum dușmanul meu de moarte, fostul țar de cazinou căzut în dizgrație, Steve Wynn.

O să împărtășesc niște povești care sper că vă vor ilumina, delecta și informa. De asemenea, aș vrea să vă destăinui anumite lucruri, să divulg niște informații pe care nu le-ați avut până acum. Și o să spun lucruri care probabil îi vor face pe unii oameni nefericiți.

Și știți care este părerea mea?

Exact ceea ce a scris Muhammad Ali, mândria statului meu natal, Kentucky, în autobiografia lui, „Regele lumii“.

„Sunt un luptător

Cred în răzbunare în afaceri

Nu întorc și celălalt obraz

Nu am niciun fel de respect pentru cel care nu ripostează

Îmi omori câinele, ai face bine să-ți ascunzi pisica“.

Dar să fim bine înțeleși: motivația mea nu este să obțin răzbunare. Nu, am dedicat trei ani redactării acestei cărți din trei motive:

În primul rând, ca să îi inspir pe cei care se luptă cu dependențele, să ducă vieți mai bune. Cred cu tărie că povestea mea o să îi ajute pe unii oameni. Poate ați abandonat orice speranță. Poate ați crescut în circumstanțe dificile. Poate ați crescut fără părinți. Vreau să înțelegeți cum și de ce puteți depăși dificultățile și să reușiți în viață.

În al doilea rând, ca să prezint întregul adevăr despre condamnările pentru infracțiuni care m-au aruncat într-o pușcărie federală pentru treizeci și una de luni. Să explic felul în care procurorii federali au conspirat cu agenții de rang înalt ai FBI-ului ca să-mi aducă acuzații de tranzacții bazate pe informații privilegiate, după zeci de ani în care m-au anchetat pentru acuzații false de pariuri ilegale. Felul în care au încălcat legea în timp ce m-au urmărit, și-au acoperit ilegalitățile, au mințit și apoi și-au recunoscut infracțiunile numai după ce au fost prinși.

Și în al treilea rând, ca să împărtășesc secretele mele referitoare la pariurile sportive. Să dezvălui pentru prima dată detalii

ale unui sistem al handicapurilor, al pariurilor și al managementului banilor, care m-au făcut un parior de succes. Secrete care vor ajuta pariorii ocazionali, amatori și profesioniști să încline puțin balanța în favoarea lor.

Filosofia mea de viață este simplă: venim pe această lume fără nimic și plecăm fără nimic. Așa că trebuie să folosim orice oportunitate avem ca să lăsăm o moștenire care ar putea să-i inspire pe alții să profite la maximum de timpul pe care îl au de petrecut pe pământ. În cele din urmă, sunt două persoane pe care nu poți să le păcălești: pe tine însuși și pe creatorul tău. Vei fi judecat după felul în care ai trăit și după măsura în care i-ai servit pe alții.

Pentru foarte mult timp am fost orice, numai un exemplu bun de urmat, nu. Dar cred cu tărie că avem mai mult de câștigat studiind viețile păcătoșilor decât ale sfinților.

Sper că după ce-mi veți citi povestea veți fi de aceeași părere cu mine.

1

Găină sau pene

Este ora cinci și jumătate după fusul orar al Coastei de Vest, într-o sâmbătă aglomerată în care se desfășoară un meci de fotbal universitar. Sunt în biroul meu, în fața a trei monitoare care pulsează de culori, pătrate și numere pe care le pot înțelege numai cei mai sofisticăți pariori sportivi și experți în alegerea handicapurilor.

Pătrate albe. Pătrate roșii. Pătrate negre. Plusuri.

Minusuri. Echipe cu nume de orașe și state. Baltimore. Detroit. Dallas. Kentucky. Michigan. Minnesota. Texas. Linii de luptă au fost trasate în jurul distribuției punctelor - numărul afișat despre care agenții de pariuri cred că reprezintă diferența între cele două echipe care se întrec.

Sunt treaz de la ora 04:30, verificând meciuri și ajustând numerele pe care le-am prezis în colaborare cu oamenii mei de încredere, grup format din cele mai istețe minți și tipii cei mai pricepuți la numere de pe Pământ.

Meciurile cu cote pe gustul meu sunt trecute pe un carnetel în dreapta mea, împreună cu ratingurile de putere corespunzătoare. Cu cât este mai mare diferența între evaluarea mea și handicap (cunoscut de asemenea drept „linia postată”), cu atât voi paria mai mult.

Sumele pe care le pariez pot varia între 8.000 de dolari pe un meci de baschet universitar de la începutul sezonului, până la mai mult de 3 milioane pe un meci din play-off-ul NFL.

Din când în când ridic privirea de la biroul plin de creioane, agende, acadele și bomboane mentolate spre multitudinea

de ecrane de computere amplasate în fața mea. Acolo văd cea mai recentă rafală de informații în continuă schimbare, de la mai mult de cincizeci de case de pariuri din întreaga lume.

Datele includ cele mai recente cifre pentru handicap, moneyline⁰¹, totale pentru prima și a doua repriză⁰², condiții meteorologice, accidentări ale jucătorilor, ore de începere și altele. Toate acestea fluctuează în timp real, prin căsuțe albe care devin roșii, apoi negre, pe măsură ce linia se ajustează.

Computerul din stânga mea afișează meciurile de fotbal universitar ale zilei. Ecranul din mijloc reflectă o listă similară a meciurilor de baschet universitar. Ecranul din dreapta oferă informații despre meciurile NBA ale serii și programul NFL de mâine.

Singurele momente în care o să mă ridic de pe scaun în următoarele optsprezece ore vor fi atunci când o să mănânc și când o să merg la baie. Sunt în transă, dirijând pariuri pe aproximativ 150 de meciuri și intrând în mai mult de 1.600 de conturi de pariuri din lume, prin intermediul unei rețele complexe de împuterniciți - „paravane“, „traficanți“ și „parteneri“. Ca să-mi ascund identitatea și să-mi mențin un avantaj în fața concurenței, echipa mea implementează tactici și echipamente care nu diferă de cele ale unei operațiuni de spionaj sub acoperire, inclusiv deghizări și dispozitive de modificare a vocii.

De ce?

Pentru că astăzi voi avea în joc 20 de milioane de dolari.

Și mâine o să mă trezesc și o să fac același lucru.

Sunt un parior. Dar nu orice parior.

01 Pariurile moneyline sunt pariuri plasate pe rezultatul unui joc. În esență, sunt pariuri de tip rezultat final pe echipă sau pe concurent. (n.trad.)

02 Pariurile pentru prima și a doua repriză le permit pariorilor sportivi să parieze pe părți individuale ale unui meci de fotbal sau baschet. În loc să parieze pe scorul final, plasează un pariu pe baza punctajului pentru fiecare repriză individuală. (n.trad.)

Pariurile mele au acoperit întreaga gamă de sume - am jucat liniuța în toaletele murdare ale hipodroamelor, am jucat biliard în cluburi de pe drumuri lăturalnice, am pariat mii de dolari pe o singură lovitură într-un meci de golf și am pierdut milioane la cazinourile din Las Vegas. Și această listă nu include totalul de miliarde de dolari pe care le-am pariat pe aproape toate sporturile americane.

Pentru aproape douăzeci și cinci de ani am fost dependent. Nu puteam să-mi controlez dorința, nevoia să particip la acțiune, mai ales când consumam alcool - dependența dublă care a creat haos în viața mea și a celor din jurul meu.

Se spune că oamenii inteligenți învață din greșelile lor, dar mie mi-a luat mult timp să înțeleg asta. Din fericire, sunt extrem de încăpățânat și hotărât. Se poate, de asemenea, ca pur și simplu să fi supraviețuit greșelilor mele.

In zilele noastre, pariurile sunt o Mare Afacere, care devine tot mai mare cu fiecare an. Poate că eram doar înaintea vremurilor.

Această tranziție a început în 2018, când Curtea Supremă a Statelor Unite a abolit Actul pentru Protecția Sporturilor Profesionale și de Amatori (PASPA)⁰¹ din 1992, care declarase ca ilegale pariurile sportive în toate statele, cu excepția Nevadei.

În acest fel, Curtea Supremă le-a permis statelor să hotărască legalizarea sau nu a pariurilor sportive. Chiar în timp ce scriu aceste rânduri, pariurile sunt legale în Case de Pariuri și pe aplicații mobile în treizeci și opt de state, în Districtul Columbia și în Puerto Rico. Potrivit Asociației Americane de Pariuri, în 2022 a fost pariată suma record de 100 de miliarde de dolari numai în statele Unite.

Creșterea rapidă a acestei noi industrii a fost facilitată de susținerea din toți rărunchii primită din partea ligilor de sport

01 Professional and Amateur Sports Protecting Act, în original. (n.trad.)